

РОЗПОВСЮДЖУЄТЬСЯ
БЕЗКОШТОВНО!

Юний Журналіст

№3 (3)
(2010)

Тема: «Екологічна культура молоді»
Всеукраїнська газета школи юнкорів Молодіжного журналу "СТІНА" www.stina.net.ua

КРОК ДО ПРИРОДИ

...Того вечора дивились порожніми вікнами у безкраю темряву будинки, звивався до тьмяних зірок тютюновий дим з людських долонь, плакало брудною водою міських калюж небо. Того вечора нічого не змінилося, все було як звичайно, як рік тому і сто років потому...

Можливо, ми зробили зайвий крок. Зайшли занадто далеко. І тепер не знаємо, як повернутися, як зробити крок назад - до природи.

Можливо, тут колись було море - і відступило під натиском цивілізації? Може, зірки звикли ночами дивитися у це безмежне люстро, а ми позбавили їх цього? А можливо, тут був ліс, і люди ночами слухали шепіт його крон? Природа відступила, дала нам можливість діяти самостійно, будувати світ як хочеться - але яким нетривким виявився цей світ!

...Бурлить річка, закута у кам'яне ложе. Місяць, мовби велетенське око Всесвіту, жбурляє срібне світло на землю, та воно потопає серед диму та чаду великого міста.

Люди хворіють та страждають. Висихають річки. Земля здригається, немов від болю, землетрусами, ридає дощами, вкривається кригою, обпікається сонцем. Така ціна нашої самостійності. Може, варто зупинитися?

...Місяць ховається за хмарою. Сумно блимає ліхтар. Сигаретний дим все в'ється покрученою змією вище й вище. Пригасли зірки.

Важко зупинитися на повному ході. Наука, техніка, закони фізики - все працює на нас. Ми йдемо семимильними кроками далі й далі у своєму розвитку... чи деградації?

Коли в людини захворіє якийсь орган, вона лікує його, але водночас не забуває піклуватися про весь організм. Чому ж ми так бережно ставимося до себе, а при цьому забуваємо про навколишнє середовище? Адже, якщо все розвалиться, чого будемо варті ми самі?

...Річка билася брудними хвилями об кам'яні стінки свого ліжка. Пролітав під куполом небес пустельний вітер, не наважуючись наблизитися до самої землі.

Ми усвідомлюємо, куди йдемо і до чого наближаємось. Ми проводимо численні конгреси, конференції із захисту природи. Але нічого нам не допоможе, доки кожен сам не озирнеться і не побачить цю картинку: згаслі зірки, мертве кам'яне ложе, де колись була річка... Скорботний вітер, що літає над руїнами крихкого світу... І зробить цей крок. Крок назад. Кожен для себе - і для нас усіх, для нашого спільного майбутнього.

...Вдарила востаннє хвиля... І розколола камінь. І ожив вітер. І визирнув місяць, зігрів землю срібним сяйвом.

Того вечора переморгувались зірки на темному шовковому небі, бавилась їхніми відображеннями річка, пролітав вітер, приносячи з собою подих далеких світів. Сонце простягало останні призахідні промені з-за обрію. Того вечора нічого не змінилося, все було як звичайно, як не було ще рік тому, але як буде тепер сто, і двісті років потому...

Ольга Русіна

Рибні могильники

Київ славетний сьогодні не лише своїми культурними пам'ятками і духовними святинами, столиця України мало не щодня атакується різноманітними "патріотами"

країни, що знищують заповідні луки, осушують озера, викачують з Дніпра пісок - і все це заради шматка землі і дачі для тих, хто дорвався до влади. Останні новини взагалі невтішні. Так стало відомо, що вода в Києві може бути зараженою через масове розкладання риби у Київському водосховищі. Про це на брифінгу у прес-центрі ЛІГАБізнесІнформ, де побували і представники нашої газети, заявив керівник Народної екологічної партії України Валентин Сердюк. Коментуючи ситуацію, що склалася, пан Сердюк заявив, що невідомі

люди тонами закопують на берегах Київського водосховища загиблу рибу і це загрожує перерости у справжню екологічну катастрофу, адже риба розкладається, виділяються фосфорні сполуки і проникають у воду.

Нагадаємо, що нещодавно Київдержрибохорона заявила про масове захоронення мертвої риби на берегах Київського водосховища. Могильники виявили інспектори рибохорони під час планової перевірки території. Скільки таких могильників ще по берегам водосховища невідомо, єдине, що стало ясным, хтось спеціально ховає рибку, а це, як ви розумієте, дуже небезпечно...

Докладніше про це тут <http://news.liga.net/news/N1011026.html>

На Троєщині побудують завод з переробки сміття

Замісник начальника житлово-комунального господарства міста Києва Федір Вітт повідомив представникам ЗМІ, що місцева влада планує побудувати сміттєпереробний завод у Деснянському районі міста Києва, поблизу житлового масиву Троєщина. Розташовуватись підприємство

буде поряд з ТЕЦ №6 по вулиці Пуховській.

- З екологічної точки зору це підприємство безпечне і зовсім не шкодить здоров'ю. Такі заводи вже давно працюють по всій Європі, а у Відні таке підприємство стоїть у центрі міста. - зауважив Федір Вітт.

У Києві вже працює такий завод, він знаходиться на Харківському масиві і вже 20 років виконує свою роботу. За допомогою таких заводів можна вирішити проблему сміттєзвалищ в Україні і отримати нове джерело енергії для обігріву житлових будинків, але як завжди, недостатньо поінформовані громадяни виступають проти такої забудови, побоюючись за своє здоров'я.

Декілька фактів на користь заводу

Як ми вже зауважували, подібні заводи будують в усьому світі. Так у Швеції спалювання відходів дає країні 9,3 ТВт теплової енергії і 0,7 ТВт електроенергії. А у наших сусідів в Росії сміття давно стало не просто сміттям чи джерелом енергії, з нього роблять поліетиленові труби, тротуарну плитку і навіть штучну хвою до нового року. Лише в Україні сміття стало національним атрибутом, яке не приносить користі, лише звичне роздратування і екологічні катаклізми.

Репортери Роман Кліменко і Гліб Павленко

ОСВІТА

До Дня рідної мови

Рідна мова... Що вона для нас? Необхідний атрибут власної державності? Таке собі патріотичне обрамлення різних офіційних заходів, яке непомітно зникає одразу після того, як закінчується основна частина? Повсякденна необхідність, без якої, проте, цілком можна обійтись?

Цікаво, що таке мова взагалі для людей? Зрозуміло, що не просто засіб для обміну інформацією, бо тоді, напевно, у світі існувала б для зручності одна-єдина мова, як наприклад, єдина система мір і ваги. Рідна мова - визначальна риса кожної нації, „візитна картка” кожного народу. Те, що допомагає йому вижити в складних історичних ситуаціях. Як же ставимося до своєї мови ми?

Багато дослідників вважаються українську націю унікальною через те, що вона віками перебувала під гнітом інших держав і зуміла зберегти свою винятковість, не зникла і не злилася з іншими націями. Без сумніву, у цьому нам дуже допомогла наша мова. Сьогодні ж „мовне питання” є чи не найбільш важливим в Україні. Чомусь тепер, коли ми нарешті виборили незалежність, ми якраз і зливаємося непомітно з іншими. І йдеться тут не тільки про російську мову, а й про сотні

іншомовних слів, що засмічують українську, про купи русизмів та американізмів, про те, що українці чомусь соромляться всього українського, у тому числі й мови, вважаючи її селянською. Зрештою, чим погані вишивані сорочки? Адже носять в Шотландії чоловіки спідниці, і ніхто цього не соромиться!

Загалом, сьогодні в Україні склалася досить своєрідна і неприродна мовна ситуація. Для прикладу: кількість носіїв російської мови у нашій державі перевищує кількість етнічних росіян. Але чи є мова, якою вони розмовляють, справжньою російською? На жаль, ні. Літературною українською мовою також мало хто розмовляє, у результаті чого здається, ніби рідна мова нашої країни - українсько-російський (російсько-український?) суржик: тільки в нас можна почути такі перли, як „кинутися в око”, „на містах”, „первий”, „згідно рішення”, з одного боку, і „пасєт задних”, „огласить конкурс”, „переложить текст”, з іншого. Та в Україні проживають не лише українці та росіяни. Серед жителів нашої держави - кримські татари та гагаузи, поляки, білоруси, греки, болгары, румуни, євреї та багато інших. Вони також мають рідні для себе мови. Не треба забувати про це. Але не хочеться робити тільки песимістичні прогнози і висновки. Звісно, „не все так погано у нашому

домі”. На вулицях усе частіше можна почути українську мову. Відомі такі українські музичні гурти, як „Бумбокс”, „Океан Ельзи”, „Друга ріка” та інші. Літературна українська мова відроджується, чи намагається відроджуватись, у творах українських сучасних письменників. Здавалося б, ми з кожним днем таки наближаємося поволі до майбутнього... Так і хочеться додати „світлого”, але яким воно буде?... Стародавні філософи казали: „Заговори, щоб я тебе побачив”. Як ми говоримо? Якими хочемо показати себе світові? Варто пам'ятати, що це залежить від кожного з нас.

Ольга Русіна

За рідну мову

Чи можливо уявити пристрасну, полум'яну італійську сварку між чоловіком та дружиною англійською мовою? Чи французьку красуню, яка натхненно чіткою німецькою описує свої враження від картин в мистецькій галереї? Чи протяжливу народну російську пісню про розлогі простори рідної землі лаконічною, швидкою китайською?

Парадокс, абсурд, смішно! Бачимо: мова це єдине ціле з народом, його характер, менталітет, енергія, душа. І уявляю собі, що за останні 500 років на землі вмерло 4,5% від усіх мов. Це більше ніж за цей час зникло видів птахів і тварин. На 46 мовах розмовляють тільки по одній людині. Філологи попереджають, що в XXI столітті зникнуть мінімум 40% усіх світових мов. 40% різних характерів!

"Створити Червону Книгу мов, кидати рятувальне коло!" - о, ви не перші, хто так подумав. У 1999 році на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО 21 лютого було проголошено Міжнародним днем рідної мови. найпоширеніших ("нашою" говорять 41 - 45млн людей в світі). Та задуматись є над чим. День рідної мови привід і пряник посмакувати, говорячи про перемоги в поширенні державної, і батіг на собі відчуті - проблеми потрібно знати в обличчя.

Мова в цифрах

Цифри іноді можуть сказати більше ніж слова. В даному випадку я маю на увазі соціологічні опитування щодо мовної ситуації в країні. За даними моніторингових досліджень Інституту соціології НАН України 63% опитуваних рідною вважають - українську мову, 35,3% - російську, 1,6% - іншу (порівняно з 2008р кількість тих, для кого рідна українська, знизилась). А за даними дослідження соціологічної служби центру Розумкова 28,7% респондентів рідними вважають і українську і російську мови (жовтень 2008 р.). Стосовно ж приватної сфери спілкування, як показує дослідження Інституту соціології, більшість (44,2 %) опитаних громадян України спілкувалися вдома українською, а 38,8% російською(травень 2009 р.). Багатьох така мовна ситуація не влаштовує. І виходить, що одні починають шукати винних, постійно згадуючи русифікацію, циркуляри про заборону української мови, а з іншого 48% опитаних (переважно зі сходу та півдня) зраділи би наданню російській мові статусу другої державної. А це - суперечки, часто агресія, незрозуміння. Першим дуже хочеться сказати: "Стоп, досить ображатися на історію. Думати потрібно про майбутнє і діяти відповідно". Других спитати (до речі, я російськомовна) : "В якій країні ми живемо?".

Дзюба радить

"У нинішній складній ситуації державна мовна політика має поєднувати цілеспрямованість і рішучість з розсудливістю, тактовністю і навіть обережністю в засобах. Цей підхід полягає у поступовому створенні

об'єктивних обставин, які робитимуть українську мову потрібною і престижною для всіх, а українську культуру - привабливою і конкурентоспроможною на всіх рівнях". Чи зроблені вже відповідні кроки для покращення мовної ситуації? Безумовно, так. Де ми почали частіше уживати українську мову, і де наші чорні діри - далі про це.

Телебачення

Шоу-бізнесовими передачами штибу "Світське життя з Катериною Осадчою". Інформацію на екрани наших телевізорів подають переважно рідною. Хочеться сказати, що це важливий крок, бо якісна українська мова в ЗМІ - це добрий приклад "живої мови" та одна із заповнених підвищення її престижу. Нещодавно попросила подружку дати мені подивитись якийсь цікавий фільм. Вона запропонувала комедію, дубльовану українською, мовляв - ще в 2 рази веселіше. Подивилась, і дійсно, жарти нашою мовою звучать ще гостріше. Пам'ятаю, коли у 2006-2007 роках кінотеатри почали показувати фільми українською, я, чесно кажучи, була не вдоволена. Мало тоді мені вірилось в якісне

дублювання. Але вийшло з точністю навпаки. Всі пам'ятаємо перший дубльований українською мовою анімаційний фільм "Тачки". Так ось, акторський склад його україномовної версії експерти визнали тоді кращим у Європі. А герої практично всіх україномовних фільмів говорять нашими улюбленими голосами Богдана Ступки, Олексія Вертинського, Ольги Сумської та ін., і це надає фільмам особливого шарму. Компанії, що займаються дублюванням фільмів для кінопрокату українською мовою: "Невафільм Україна", AdiozProduction та "PTERODUCTION sound". В нас є майстерне дублювання, тож давайте дивитись те, що українською мовою!

Радіо та друковані ЗМІ

З цим ситуація істотно гірша. Загальний наклад газет українською мовою у 2008 році становив лише 28,7%. Я вже мовчу про радіо-эфірний час, заповнений не україномовним продуктом. Та для тих, хто хоче частіше слухати українське, є вихід - інтернет-радіо "Скриня" (skrynia.com). Створювачі сайту зазначають: "Завдяки новітнім технологіям слухати "Скриню" можна цілодобово і всюди, де є

Інтернет. А на сторінках радіо "Скриня" ви можете прочитати українські музичні новини, побачити світлини виконавців, зайти на їхні персональні сторінки в Інтернеті та почути їхні пісні. І все це слухачі можуть отримувати безкоштовно". Що й думати, такі проекти потрібні Україні, і, насамперед, потрібні українському слову. Милозвучна рідна мова це за дідів-прадівів розквітала в українській пісні.

Література

Література завжди відображає епоху, дух часу, в якому живемо. Поети, письменники - це співці мови, по літературним доробкам митців дізнаємося про нові мовні тенденції. Сучасну українську літературу творять письменники нової генерації: Ю. Андрухович, О. Ірванець, М. Матіос, О. Забужко, Ю. Покальчук, К. Москалец,

Є. Кононенко, І. Малкович й інші. Творчість більшості дійсно заслуговує поваги і визнана не лише в Україні, а й закордоном. Але іноді трапляються такі митці типу С. Жадана чи Л. Дереша, котрим так і хочеться сказати слова мого земляка, письменника гумориста - Анатолія Овсієнка: "Під коріння підрубали Гідності основу - Осквернили, занедбали Українську мову". Турецький мандрівник XVII століття Евлія Челебі, вивчаючи лайливі слова у різних мовах, в українській знайшов тільки чотири нецензурні вирази. Але, на жаль, якщо б він прочитав твори цих авторів, не дійшов би такого висновку. І якщо Вікіпедія говорить нам: "В українській мові, на відміну від російської, англійської та багатьох інших мов світу, відсутні так звані "мати", то це не заважає сьогоденним митцям запозичувати чужі, "прикрашаючи" цим свою творчість. Цікаво, що їх книги з анти цензурною лексикою надходять до бібліотек в рамках державної програми з розвитку української мови. Але якщо ми дбаємо про престиж мови, про чистоту її не маємо права забувати!

З вірою в силу українського слова

Століття назад євреї, усвідомлюючи, що для окремої держави необхідна власна мова, оживили іврит із мертвих, мову, яка не існувала майже 2000 років! Перед нами мета стоїть набагато легша та доступніша. Звичайно, розраховувати, що відразу все зміниться, наївно. Але якщо слідувати пораді Івана Дзюби, майбутнє за українською мовою. Хай 21 лютого кожний заговорить рідною мовою, і це буде лише початком!

І тобі рости й не в'януть зроду,

Квітувати в поемах і віршах,

Ніжна і замріяна душа.

Сподіваюсь, що цей вірш-побажання В. Симоненка стане пророчим для нашої мови. З любов'ю та вірою в силу українського слова вітаю всіх з Міжнародним днем рідної мови!

Нелля Дубовська

Іван Ющук - видатний український мовознавець

Чи не кожному школяреві та студентові в Україні відоме ім'я Івана Ющука. Саме він, нині 76-річний професор, є автором більшості підручників з української мови, затверджених Міністерством освіти і науки. Майже усі школи навчаються за його посібниками. Він - автор понад двох десятків підручників, за якими предмет викладають у школах, вишах. Для широкого кола слухачів професор уже чотири роки веде передачу "Як ми говоримо" на радіо, де пояснює всі мовні помилки в щоденному спілкуванні.

"Немає кращих і гірших, вищих і нижчих мов. Але є мова рідного народу, яку не може замінити жодна інша", - з таким гаслом професор Іван Ющук, відзначений різноманітними преміями та званнями, більш як півстоліття присвятив українській мові.

Народився Іван Ющук 1933 року на Волині в селі Черників. Після школи вступив до Львівського університету на факультет слов'янської філології. Далі його запросили в аспірантуру до Інституту літератури Академії наук у Києві. Відтоді майже півстоліття живе та викладає у столиці. Нині очолює кафедру слов'янської філології і загального мовознавства в Київському міжнародному університеті.

Днями до столичних книгарень надійшов "Збірник вправ з української мови" Івана Ющука. Він зорієнтований не на граматику, а на побудову зв'язного мовлення. Пан Ющук також сам пише художні твори та щороку видає альманах "хвиля" в якому публікує кращі роботи своїх студентів. Нині професор готує до друку "Збірник словенської літератури ХХ сторіччя". До слова, займається пан Ющук не лише методикою та викладанням мови, він також є автором понад 15 прозових перекладів, серед яких "Фортеця" сербсько-боснійського Меші Селімовича та "Слідами корабельного журналу" Міллівоє Матошеця. Пише і власні новели. Видав також науково-фантастичну повість "Троє на Місяці".

До написання підручників Іван Ющук підходить творчо, намагається вигадувати різні способи для засвоєння правил, на його лекціях мріють побувати чимало студентів-українознавців.

Діомідова Вероніка

Українська мова. Погляд молоді

Часто кажуть: "Без верби і калини нема України". Але я вважаю, що правильніше говорити: "Без української мови та народної пісні не бувати Україні державою в світі". Діди і прадіди, наші славетні предки, залишили нам у спадок неоціненний скарб. Це легенди і перекази, прислів'я і приказки, пісні та думи, дитячі казки та гуморески... Український народ духовно дуже багатий. І як чужинці не намагалися нас знищити, ми, ніби фенікси, завжди повставали з попелу, відновлювались і ще повніше дихали грудьми. Ще тоді і тепер багато людей захоплюються співучістю українців, чарівністю та силою голосу, мелодійністю та милозвучністю солов'їної мови. Усі, згадуючи Україну, в уяві малюють білу хатку, яка потопає у квітучих садах, криницю при дорозі, біля якої милується кущ калини, та хоробрих козаків, що ціною власного життя захищали Батьківщину.

Але чи можна сучасну дійсність назвати такою? Чи залишилася Україна такою не лише в наших думках і серцях? Я відповім. Так. Ми піднялися з колін і випрямився у повен зріст на задрість нашим ворогам і недругам. Всім довели, що українці - сильна нація. Думаю, що навіть можна використати слова Ернеста Хемінгуея стосовно нашого народу: "Людина не для того створена, щоб зазнати поразки. Людину можна знищити, але не можна перемогти". Так само й українці. Ми вперті, цілеспрямовані, сміливі, відважні, впевнені в світлому майбутньому. Можливо, хтось мовить, що це банальність і безглуздість, але я скажу, що горда, бо народилася в Україні і є справжньою українкою! Зараз своїм шляхом розвивається національна економіка, політика і, звичайно, культура нашої держави. "Але все частіше спостерігається молоді до всього українського!" - скажете Ви. Справді в країні є і такі "патріоти", які виявляють свою любов до Батьківщини лише на папері, а в житті - цураються і плюються. Але все одно я з Вами не погоджусь. Є молодь, яка дійсно любить українське мистецтво, шанує українську пісню та леліє українське слово, як найдорожчий діамант. Є в Україні юнаки, які краще будуть танцювати гопака, ніж крутитися і повзати по землі, називаючи це брейк-дансом. Є дівчата, які краще будуть вдома вишивати родинні обереги-рушники, ніж сидіти в барі з цигаркою в роті. Звичайно, зараз багато можна побачити негативного чи байдужого ставлення молоді до здоров'я, родини, вибору життєвих цінностей та свого духовного розвитку. Але все одно залишаються люди, в житті яких Україна відіграє важливу роль. Хтось скаже, що це все пусті слова, балачки та брехня. Але я не люблю неправду та несправедливість. Досі не вірите? Добре, ось деякі життєві історії. Ви ніколи не бачили юнаків, які, йдучи з роботи додому, співають "Несе Галя воду..."? Я бачила. Ви ніколи не чули, як дівчата, купаючись у річці та пускаючи вінки на воду, промовляють слова, які говорили ще наші предки, вірячи в божественні сили природи? Я чула. Ви не були присутні на святі Івана Купала чи на жнивах, коли молодь раділа і гуляла, наслідуючи давні звичаї та обряди? Я була. Тож не варто говорити, що зараз молоде покоління не поважає українське мистецтво та культуру. Ми любимо та шануємо все українське: і пісню, і слово, і традиції. Бо вони рідні та близькі кожному серцю, це частинка нас самих ще з народження. Адже будучи малюками, ми чули чарівний голос ньеньки та колискові пісні, співаючи які, вона сіяла в наших душах зерна любові, поваги та віри в Батьківщину...

Україна у нас одна. Тож любімо, пам'ятаймо та оберігаймо її до останнього подиху!

Ольга Тарновецька

Мова калинова, мова ... смітникова?

Зараз надзвичайно активно обговорюється проблема забруднення навколишнього середовища, але у той же час чи замислюємось ми над тим, наскільки забруднена наша мова, а саме її лексичний пласт. Лізінг, спортинг, дедлайн, - і це далеко не повний список слів, які активно приживаються у нас і впевнено виживають звичні нам слова. Якби випала можливість поспілкуватись з людиною, що жила, наприклад наприкінці 90-х років, то, боюся, добру половину сказаного мною вона б не зрозуміла.

Безперечно мова - це живий організм, що швидко розвивається, змінюється та і технічний прогрес не стоїть на місці. Вже нікого не здивуєш словами: менеджер, банкінг, ресивер, тощо, але коли у мову приходять назви понять, предметів вперше вжитих, наприклад англійською, то тут нарікань немає. Але що робити коли замість повідомлення маємо месидж, думки - опінію, пошти - мило.... І вже зовсім моторошно від того, що звичним є діалог типу:

- А що ти робиш після стортингу?

- Зазвичай займаюсь джипінгом. Погоджуюсь, набагато солідніше звучить консалтінг, ніж консультація, вже мовчу про те, що сказавши: "Я працюю у клінінговій компанії" звичайний прибиральник магічним чином перевтілюється в наших очах. Ми давно стали не просто творчими, а креативними, ми не користуємось, а юзаємо, займаємось не розповсюдженням, а дистрибуцією. Процес глобалізації запущений давно і в усіх сферах: освіті, економіці, науці і навіть мові. Ми з легкістю пускаємо у своє життя і голови нові ідеї, звичаї, слова, але не збагачуємось, а, на жаль, лише засмічуємо своє іншим, чужим. Загалом синонімія - це корисно, скаже Вам будь-який філолог, тому що вона робить мову різноманітнішою. Але ж ми тупо замінюємо! Говорити "на англійський манер" - модно і сучасно. І саме на користь цих вичурних заміників роблять свій вибір як молоді люди так і старше покоління. Як на мене, часом невміле, недоречне використання - інгових слів, скорочень виглядає мінімум смішно. А головна небезпека усіх цих мовних процесів, які несуть за собою зміни нашого світогляду, думок, - це втрата своєї ідентичності, оригінальності у світовому різноманітті націй, мов, звичаїв. А нас попереджали: "І чужого навчайся, І свого не цурайся". Перезапустити цей механізм надзвичайно складно, треба запровадити іншу моду, адже це вже зовсім інша розмова. Тож поки хочеться сказати лише одне: залишайтеся унікальним, пізнаючи цей розмаїтий світ, зазираючи у цю глибоку кролячу нору, поглинаючи усе незвідане, нове, як губка, дивіться, не загубіть себе. Неприємно, якщо в один прекрасний день Ви не пізнаєте себе у дзеркалі, адже наша мова може як створити нас, так і спотворити.

Євгенія Гончарук

Нехай це свято буде вічним!

65-річчю Великої перемоги присвячується

Їхніми іменами не називають вулиці, споруди, на їхню честь не будують нові міста. Хто ж вони ці люди? Мільйони героїв, котрі в нашій пам'яті залишилися "без імен", а лише з обширним поняттям - Ветерани Великої Вітчизняної Війни. Вдивляючись у їхні сумні обличчя, кожний шрам, кожна зморшка може розповісти цілу історію тих років. Саме 9 травня, в День Перемоги, коли свято буяє на кожному кроці, всюди чується мелодія військових років, можна де-інде побачити наймудріше покоління, наших прадідів - ветеранів. Одягнувшись у воєнну форму, прикріпивши до неї усі свої здобутки - ордена та медалі, з гордо піднятою головою, вони крокують відзначити найрідніше свято. Для них це не черговий "червоний день" у календарі, це час, аби згадати своїх побратимів, померлих у тяжкому бою, всю біль та страждання, пережиті за важкі роки війни. Для ветеранів це справді свято, а чи можемо ми сказати так само і про майбутнє країни - про нашу молодь? Чи не перетворився цей день для них на звичайний вихідний? Ви думаете, що молодь далека від дня Перемоги? А спитайте, і виявиться, що всі вони, напам'ять знають воєнні пісні, які їм з раннього дитинства наспівували бабусі. Із року в рік, з широко відкритими очима та серцями, молоде покоління вслухається в кожне слово, що вилітає із вуст ветерана, намагаючись все проаналізувати та запам'ятати, щоб у майбутньому в жодному разі не повторилася ця страшна трагедія - війна. Поки існує людство, 9 травня завжди залишатиметься днем вдячності героям, котрі віддали своє життя за нашу свободу. Саме завдяки їм, ми вільні та незалежні люди. Для молоді це особливий день. День, коли розправляються плечі, серце наповнюється патріотизмом і хочеться почувати себе теж причетним до цієї перемоги. Коли звучить музика військових літ - зникають марнославні прикмети сучасності, і ти уявляєш себе у вицвілій гімнастерці, опоясаній широким ремнем, в важких кирзових чоботях, а за плечима, замість тендітного ридикюля, лежить залізна гвинтівка. Й здається, що навкруги усі ідуть на фронт. Хочеться бути кращим, добрішим, дорослішим, з'являється бажання робити якісь важливі, героїчні вчинки. Мимоволі задумуюсь, а чи змогли б ми, сучасні, так як наші прадіди віддати своє життя за свободу Вітчизни? Страшно навіть уявити, які жахливі дні застали наші предки, перед яким вибором вони стояли, і не один раз: життя або смерть, загибель або зрада, перемога або підкора. День Перемоги змушує нас замислитись, а для чого ми живемо, що ми зробили для своєї країни, чим допомогли ветеранам, яких залишилось вже так мало? Горять, горять свічки каштанів, нагадуючи нам про ту далеку весну 45-го року, палають букети червоних тюльпанів, мов вічний вогонь для наших героїв. І хай не ховає молодь під яскравим вбранням і байдужим виразом обличчя свої глибокі почуття до Ветеранів і нашої Великої Перемоги!

Лілія Козуб

Нові технології навчання. Проект фонду "Людина Майбутнього"

З року в рік держава намагається витягнути з критичного становища освітню систему країни. Зробивши великий та серйозний крок в розвитку освіти, ввівши зовнішнє незалежне оцінювання, держава зменшила корупцію, підвищила об'єктивність оцінювання знань, але створила деякий хаос та нестабільність. Проектувати над системою освіти, також вирішив і фонд Вакарчука молодшого "Людина Майбутнього". Фонд "Людина Майбутнього" з ініціював проект під назвою "Освіта Країною" метою якого є академічна мобілізація студентства України. 25 січня

відбувся брифінг з нагоди фіналу даного проекту, де було оголошено 30 студентів-переможців, яких нагородили грантами на навчання в іншому університеті України. Цей проект дасть змогу студентам апробувати кращі світові практики академічної мобільності студентів, які давно діють в європейських країнах та адаптувати їх до українських потреб та реалій. Проект передбачає собою навчання студентів-переможців в іншому місті та новому для них Університеті протягом двох місяців.

Вже в лютому 30 студентів відправляться на короткострокове, але повноцінне навчання до провідних університетів України.

За словами Святослава Вакарчука кожному студенту буде запропоновано індивідуальний навчальний план, програма якого максимально враховуватиме специфіку навчальної програми його рідного вищого навчального закладу. Важливо те, що навчання буде

обов'язково зараховане до рідних університетів без проходження академічної різниці. Фонд забезпечить учасників проекту житлом, та допомогою у вирішенні навчальних, побутових та інших організаційних моментів.

Юрій Герасименко голова фонду "Освіта Країною" зазначив, що для участі в проекті обирались студенти з високою успішністю, було звернено увагу на особистісні якості конкурсантів, такі як відкритість, комунікабельність, готовність до швидких змін та пристосування, щоб можна було об'єктивно оцінити можливу адаптацію до передбаченого середовища навчання.

Також Юрій Герасименко відзначив, що проектом зацікавилось чимало студентів-економістів. Особливо активними були студенти з Львівщини, Донеччини та Одещини. Найпасивнішими відзначив Київську область. "Насправді з офіційного сайту було закачано близько 500 екземплярів анкет на участь у проекті, але надіслано всього 161. Це легко можна пояснити, оскільки вимоги які зазначалися в анкеті були дуже високі, і мабуть більшість студентів це відлякало. Але все одно такий результат ми вважаємо успішним" - прокоментував Юрій Герасименко.

"Така мобільність студентів сприятиме покращенню якості у викладацькій та освітній сфері. Студенти їхатимуть туди, де кращі викладачі, тому це буде для кожного вищого навчального закладу додатковим стимулом у покращенні якості наукової школи та методів викладання. Така практика стане одним з чинників прогресу в галузі освіти України" - підкреслив голова правління фонду "Люди Майбутнього".

Один із переможців проекту "Освіта Країною" Роман Рибачок з міста Тернополя поїде до Києва вивчати інженерію автоматизованих систем в Національному авіаційному університеті. "Найбільше мене зацікавило те, що я маю змогу змінити середовище в якому навчаюсь, адже це дасть змогу побачити життя іншими очима. В Києві все ж рівень викладання на мою думку вищий, ніж в Тернополі, тому сподіваюсь перейняти якийсь досвід, та отримати якісніші знання." - мотивує свою участь у проекті Роман.

Саме найцінніше в старті такої пробної системи освіти є те, що студент зможе здобути найякіснішу освіту в Україні за обраним профілем. Цьому буде сприяти, не місце, університет, чи ціна за навчання, а рівень наукової школи в тому чи іншому вищому навчальному закладі. Наприклад студент зі Львова з фізичного факультету хоче поглибити свої знання з статистичної фізики. У Львові добре розвинута школа фізики, але не так добре як у Харкові. Тоді студент зможе поїхати до Харкова, і пройти там той курс який йому потрібно для більш якісного вивчення потрібної йому теми. А студент, який хоче поглиблено вивчити українську мову, зможе поїхати до Львова, де сильна школа української мови.

"Практика мобільності студентів існує і активно розвивається у світі вже сотні років, але в Україні цю ідею досі ніхто не реалізував. Ми вирішили це втілити в українське студентське життя. Цей проект має працювати як модель майбутньої схеми освіти, і тоді буде видно як сприйме українська молодь подібну систему і чи готова до неї. Якщо так, то далі ініціатива за суспільством." - зазначив Святослав Вакарчук.

Окрім експериментального проекту "Освіта країною" Святослав Вакарчук у 2007 році реалізував освітянську акцію "Книга творить людину", завданням якої була спроба звернути увагу молодих людей, і старшого покоління на Книгу. Логічним продовженням став проект "Книга творить людину - людина творить книгу", в рамках якого Святослав Вакарчук проводив зустрічі зі студентами, спонукаючи їх до інтелектуального розвитку, та ініціював збір книг для дитячих будинків.

Ідеї Святослава Вакарчука є цікавими, та інноваційними для українського суспільства. Головне, щоб молодь у цьому проекті об'єктивно оцінила свою готовність до таких суттєвих змін у навчанні.

Тарновецька Ольга, Діомідова Вероніка

Репортаж з 4-го фестивалю української преси

Журналістика - дуже не легка діяльність яка потребує неабиякого досвіду та практики. Постає питання: де взяти той досвід, коли ти журналіст-початківець, не маєш належної освіти, але є величезне бажання цим займатись? Саме тому Спілка Ініціативної Молоді (СІМ) та Студентська Рада Києва за підтримки Міністерства освіти та науки України вже четвертий рік організують Фестиваль молодіжної преси, який спрямований на підвищення рівня кваліфікації молодих журналістів, передачі досвіду, та об'єднання молоді преси зі всієї України. Близько 70 амбіційних юних журналістів, редакторів, фотокореспондентів зібралися з 12 по 13 грудня в санаторії "Журавушка" під Києвом, щоб поділитися своїми творчими успіхами, послухати майстер-класи відомих журналістів, обговорити професійні проблеми, поспілкуватись або просто послухати та подивитись як це бути журналістом. Окрім цього учасники фестивалю мали шанс вдосконалити свої навички в журналістиці за допомогою навчальної гри "СІМуляція", представити своє видання (на фестивалі було представлено всеукраїнський інформаційно-аналітичний журнал "СПІНА"), поспілкуватись з "зіркою" та подискутувати на тему "навчання" з європейськими студентами. Ведучим фестивалю був Олександр Корнієнко - засновник "СІМ", лідер громадського руху ВІКНО. Його досвід в навчальній практиці допоміг створити дружню легку атмосферу фестивалю, в якій кожний з присутніх почував себе комфортно та невимушено, одним словом - "у своїй тарілці".

На першому етапі молоді журналісти спілкуються з Олександром Акименко журналістом бюро журналістських розслідувань, Сергієм Даниленко спеціалістом в сфері інтернет-журналістики, Михайлиною Скорик медіа-експертом, членом Київської незалежної медіа-профспілки, Юлією Жмакіною редактором "Сніданку з 1+1" та Вахтангом Кіпіані ведучим президент-шоу "Українська рулетка" на Першому Національному каналі. Гості фестивалю провели лекції, в яких ділилися своїм досвідом, історіями з свого життя в журналістиці, ідеями на майбутнє, надихали на творчість, давали поради, та навчали як бути професіоналом. Медіа експерти віднесли до фестивалю дуже серйозно та відповідально, підготувавши презентації, зразки робіт, відеоролики. Наприклад Вахтанг Кіпіані презентував роботи зі своєї колекції газет "самвидав" яка є найбільшою в світі та розповів цікаві факти про видавничу справу. Сергій Даниленко та Олександр Акименко підготували відеоматеріали та ознайомили юнкорів з інтернет-журналістикою та журналістикою розслідувань відповідно. Юлія Жмакіна ознайомила медіа-молодь з ефірною діяльністю, а Михайлина Скорик розповіла про техніку написання статей та представила безкоштовну навчальну печатну продукцію. Ці зустрічі допомогли побачити журналістику з професійної точки зору.

На другому етапі фестивалю юні журналісти представляли свої видання, визначали плюси та мінуси. Були представлені студентські газети такі як "Поліграф", "Pulse", "ITSka", "ИПСухА", "Життя Non-Stop", "Балкон", "Polindrone", "П'ятниця", "Каменярь", "Вісник обдарованої молоді", "Student News", "5ый этаж", "XXI факультет", "Час Молоді", "Молода сила", "Мередіан", "Бортжурнал" та лише два незалежних видання "А5_Хм" - хмельницька молодіжна газета, та журнал "СПІНА" всеукраїнського масштабу.

Багато часу приділили обговорюванню та дискусіям на теми фінансової залежності видань від вищих навчальних органів (майже всі учасники представляли студентські видання які фінансуються відповідними вищими навчальними закладами), дифіцитів талановитих журналістів та обмеженості свободи слова. Дуже багато студентів-журналістів скаржились на обмеженість вільного вибору тем для написання матеріалу. Написавши в одному випуску з університетських

газет про новий "лексус" ректора, цю газету миттєво закрили. Редакція газети заробила довгі "розборки". А коли журналісти намагались відстоювати свої права, тоді опинилися в числі студентів "на виліт". Це головна проблема в студентській журналістиці на думку їх представників.

На третьому етапі учасники фестивалю мали змогу перетворити набуті теоретичні знання в практичні навички. Організатори влаштували пресс-конференцію разом з Антоном Лірником учасником колективу "Дует імені Чехова", резидентом шоу "Comedy Club Ukraine". Лірник залюбки спілкувався з журналістами, відверто розповідав про себе, шуткуючи та розважаючи присутніх. "Я рівностороннє розвинута людина - я однаково погано співаю і танцюю" - посміявшись відповідає Лірник на питання юних журналістів. Також учасники фестивалю спілкувалися зі студентами з Польщі та Словачкиї, які спеціально завітали на фестиваль, щоб розказати про засади студентської журналістики за кордоном.

Всі відвідувачі фестивалю залишилися з позитивними емоціями та незабутніми враженнями, натхненними на розвиток українських медіа. "Фестиваль - найкраща подія за цей рік! Я у захваті! Незважаючи на холод, що пробирав до кісток, особливо вночі, позитив двох днів зігрівав душу. З'явилися нові ідеї, емоції. Особливо вразила поява Антона Лірника, надзвичайна людина! Я дуже вдячна організаторам, гостям, учасникам, усім, хто брав участь у фестивалі за приємну і захопливу атмосферу у поєднанні з навчанням та практикою! Такі заходи роблять молодь мобільнішою, кращою, і, звісно, професійною!" ділиться враженнями учасниця фестивалю Ніна Комолікова - учасник, член Виконавчої дирекції СІМ. "Цьогорічний фестиваль - найкращий в плані наповнення та кількості прийнятої учасниками інформації. Крім того, це перший проект в якому ми працювали зі спонсорами, вперше - за межами Києва, і ще - з реальним відбором й конкурсом в 1,5 людини на місце. Видно покращення якості проекту і нові зони розвитку." - коментує свою роботу співорганізатор фестивалю Олександр Дзюба. Організатори проекту зробили IV Фестиваль молодіжної преси на більш вищому рівні в порівнянні з минулими, в якому сенсі фест став навіть міжнародним, оскільки фестиваль відвідали закордонні гості.

Що ж, маємо надію, що фестиваль на досягнутому не зупиниться і буде йти далі по сходинах з кожним роком, допомагаючи талановитим молодим журналістам з великими бажаннями розвивати українську медіа-продукцію!

Тарновецька Ольга

НОВЕ ЖИТТЯ З ЕКРАНУ

(Іван Франко: проблеми популяризації класики)

Іван Якович Франко... і одразу в голові проносяться думки: "Каменярь", "Украдене щастя", "Захар Беркут", - от, мабуть і усі асоціації пересічного громадянина, який, правда, у своєму житті прочитав трохи більше, аніж казку про "Колобка".

Іван Франко - це неймовірна особистість, про яку майже нічого не знає сучасна молодь, а може не бажає знати? Колись прочитана за шкільною чи університетською програмою біографія, декілька творів не дають нам і соті долі уявлення про цю людину, як в принципі, і про більшість письменників. Можливо, якби свого часу в школі нам більше розповідали про харизми і пригоди письменників, про історії з життя, які згодом ставали основою їх творів, читаючого населення, вихованого на високоморальній літературі було б у нас набагато більше.

Що ми знаємо про Гоголя, окрім сьогodнішньої моди на так звані фести на його честь, його твори - це не просто збір міфів, традицій і легенд України - це реальна історія, написана мовою літератора. Його Чічков - це не просто літературний герой, прототипом йому слугував Пушкін, який для того аби оженитися на Наталії Гончаровій збирав "мертвих душ", але зізнався про це лише друзям за келихом вина, старша дочка Пушкіна стала прототипом Анни Кареніної у Толстого і це доведений факт, про який писала у своєму щоденнику Тетяна Кузьминська (рідна сестра дружини Льва Толстого), сама ж Кузьминська і її перше кохання лягли в основу образу Наталії Ростової у романі "Війна і мир" - усі ці історії життя майстерно переплітаються на сторінках романів, оповідань і автор часто сам вирішує долі своїх героїв, немов переписуючи їх життєву історію заново. У Івана Франка теж є своя життєва історія, яка розкривається в його поезії, прозі. Усі поетичні твори Франка - це його власні відчуття, його бачення життя і переживання. Поети часто набагато сильніше, гостріше відчують світ і події, вони живуть немов до кінця натягнутий нерв, що ось-ось лопне, мабуть, саме тому поети найбільш вразливі і в історії літератури, не лише української, вони завжди першими підпадали під політичні удари влади, першими реагували на події, першими помирали...

Інтенсивний розвиток комп'ютерної техніки, популяризація епатажної літератури, фільмів, телепередач просто викоренили у молоді бажання читати класику, не тільки українську, а взагалі будь-яку. Бо це не модно. Кожний підліток краще передивиться десятий раз Гарі Поттера, погортає глянцевиий журнал чи комікс, посидить "В Контакті", а якщо вже нічим буде зайнятись, то почне читати щось з сучасної літератури, в якій можна знайти переважно "про секс та наркотики", і все це приправлене "перчиком" нецензурної лексики.

Багато чого залежить від шкільних учителів, адже саме в школі ми знайомимся з класичною літературою. Нудні рецензії, примусове читання... Саме через такі методи навчання і з'явилися "золоті" книги "Всі шкільні твори в

стиислому викладі", які тільки спотворюють сприйняття твору.

Але чому ж не зробити українську класику модною? Потрібно не молодь підпорядковувати під літературу, а літературу під молодь. Українська класика буде модною тоді, коли буде відповідати вимогам сучасності. А осучаснити класику може, всіма так критиковане телебачення та кіно.

Після виходу фільму "Шерлок Холмс" британського режисера Гая Річі, я не задумуючись перечитала всю збірку оповідань Конан Дойла, а моя знайома вже шукає книжечку Льюїса Керола "Аліса в країні чудес", за мотивами якої американський режисер Тім Бертон зняв фільм, який сьогodні підкорює світ в усіх кінотеатрах. Варто ще згадати фільм, знятий Олівером Паркером "Доріан Грей" за мотивами роману "Портрет Доріана Грея" Оскара Уайльда, який нещодавно вийшов на екрани. Опитавши знайомих, які передивилися цю стрічку, 7 з 10 людей вже закінчили читати роман.

"Пам'ятаю, як рік назад, я прогулював уроки по зарубіжній літературі, бо ненавидів читати класику. Для мене це було надзвичайно нудно та незрозуміло. На початку цього шкільного року ця тенденція продовжувалась, доки не вийшов на екрани кінотеатрів фільм "Доріан Грей". Після його перегляду я не втримався і вирішив звернутися до першоджерела. Вже закінчую читати останні сторінки, при чому дуже вчасно, адже за шкільною програмою ми скоро починаємо вивчати творчість Оскара Уайльда. Тепер, я з нетерпінням чекаю уроку, присвяченого цьому роману. Буде дуже цікаво порівняти саму екранізацію з оригіналом" - поділився враженнями мій знайомий.

Як видно, екранізації спонукають молодь читати книжки. Але проблема все ж залишається нерозв'язаною, так як українську класику все ж оминають стороною та потихеньку забувають. Як би банально не звучало: "чужого навчайся й свого не цурайся", але в даному випадку треба діяти за таким принципом. За прикладом екранізації класичних творів можна зробити популярною серед молоді не тільки зарубіжну літературу, а й свою, рідну українську. Твори Івана Франка варті уваги кіноіндустрії. Нажаль, український кінематограф навіть частково не осягнув свій літературний спадок. І це засмучує не менше, ніж яскраво виражена байдужість до української класики сучасної молоді. Є книги, особистості, яких хочеться бачити на екрані, щоб твою улюблену книгу нехай не прочитало, але побачило якомога більше людей. Івана Франка екранізували не часто, останнім часом посилаючись на нестачу коштів.

Поспілкувавшись із продавцями в книжкових магазинах, я помітила тенденцію масового попиту на класику після успішної екранізації. Так, після виходу фільму Андрія Дончика, який у 2005 році зняв сучасну версію знаменитої п'єси Івана Франка "Украдене щастя", та ще й з музикою Святослава

Вакарчука, у книжкових магазинах почався бум на Франка, його книги, і особливо "Украдене щастя", змітали з полиць. Така ж тенденція була і за радянських часів, коли на широкі екрани виходили фільми в 1952 році телевістава Ісаака Шмарука "Украдене щастя", і в 1984 році фільм режисера Юрія Ткаченка із неймовірним Богданом Ступкою у головній ролі, до речі, Богдан Сильвестрович і досі грає роль Миколи у театрі імені І.Я. Франка в Києві.

Якщо проаналізувати світові тенденції, то ми зможемо побачити великий взаємозв'язок літератури, історії і навіть політики з кінематографом. Кіно робить літературу популярною, кіно змушує навіть не читаючого погортати сторінки, якщо фільм йому сподобався, кіно дає класиці нове життя. Так сталося з Достоевським, коли Бортко випустив на екрани "Ідіота", так сталося після виходу на екрани "Закоханого Шекспіра", "Мольєра", "Королеви Марго" і багато інших. Завдяки кінематографу література і мистецтво приходять у кожен дім, і навіть дядько Іван, сантехнік за професією, що втомившись після роботи лежить на дивані і клацає телевизор дізнається про існування Артура Рембо, Фріди Кало і відкриває для себе відомого і невідомого Івана Франка.

Отже, не будемо гаяти часу, поки ще не пізно, і поки ще наше покоління пам'ятає, що Франко - це український революціонер, письменник, поет, політик, а не воротар футбольної команди "Атлетико", будемо говорити, писати і спонукати наших талановитих режисерів до екранізацій, адже усі ми знаємо, що попит народжує пропозицію, тому справа за малим, за нами, тими, хто буде нести слово, інформацію людям, від того, як ми розкажемо про культуру буде залежати бажання народу увібрати її.

Тарновецька Ольга

Шерлок Холмс очима Гая Річі.

Назва фільму: Шерлок Холмс / Sherlock Holmes

Режисер: Гай Річі

Актори: Джуд Лоу, Еді Марсан, Марк Стронг, Рейчел МакАдамс, Роберт Дауні мол.

Студія: Silver Pictures, Village Roadshow Pictures, Wigram Productions

Світова прем'єра: 24.12.2009

Прем'єра в Україні: 6.01.2010

Шерлок Холмс - ім'я знайоме з дитинства. Усі ми, будучи дітьми, читали книжки Артура Конан Дойля та дивились фільми про видатного детектива та його вірного помічника - доктора Ватсона.

6.01.2010 - прем'єра нового фільму Гая Річі про пригоди Холмса (Роберт Дауні молодший) та Ватсона (Джуд Лоу). Гай Річі відійшов від класичного уявлення про Шерлока Холмса, він зробив його більш яскравим, сучасним, місцями навіть трохи комічним, але при цьому режисер лишив Холмсу його неймовірний розум, проникливість, увагу до кожної деталі та, звісно ж, його неперевершений метод дедукції. Холмс не перестав бути привабливим, він просто став більш драйвовим. Цікавою у цій інтерпретації виявилась роль доктора Ватсона. Глядачі вже звикли до образу Ватсона, який на фоні Холмса завжди виглядав наївним невдахою. Гай Річі ламає усі стереотипи, роблячи Ватсона рішучим, сміливим, сильним, тепер у нього насправді можна закохатися. Та й взагалі Лоу і Дауні-мол. виглядали ідеально на екрані, а красуня Рейчел МакАдамс (Ирен Адлер) естетично доповнювала їх. Гай Річі втілює у фільмі власне бачення Шерлока Холмса. Лорд Блеквуд - також фантазія режисера. У жодному з творів Конан Дойля такого героя немає.

Події розгортаються в Англії у 1890 році. У Лондоні відбулася серія шокуючих ритуальних вбивств - знайдені трупи п'яти молодих жінок. Шерлоку Холмсу та доктору Ватсону вдається схопити злочинця - їм виявився лорд Блеквуд (Марк Стронг), якого а ні трохи не лякає перспектива бути підвішеним, навпаки, його остання фраза: "Смерть - це лише початок".

І справді, наступного дня після поховання Блеквуда його могильна плита виявляється зламаною, а сторож з кладовища клянеться, що своїми очима бачив як лорд постав із мертвих, і як ні в чому не було пішов собі геть від свого склепу.

Тим часом на Бейкер-стріт відбуваються докорінні зміни: Ватсон збирається одружитися та переїхати, а Холмс марно використовує усі свої неймовірні навички та здібності щоб завадити цьому. Воскресіння Блеквуда припиняє їх суперечку. І Ватсон знову береться за розслідування, адже постраждала його професійна гідність, адже саме він засвідчив смерть лорда, та до того ж їба може Ватсон покинути Холмса на одинці із такою справою?

Насправді, деякі сцени занадто накручені і більше нагадують сучасні блокбастери, аніж Лондон кілька століть тому. Наприклад, падаючий корабель, вибух фабрики, Ирен Адлер, закута у наручники, ось-ось потрапить під пилу для свиней.. Мінуси та деякі неточності у фільмі є, але сюжет настільки захоплює, що не лише їх не помічаєш, але і за часом не слідкуєш...

"Шерлок Холмс" однозначно належить до категорії фільмів, які переглядаються більше одного разу і з кожним наступним переглядом в них відкривається щось нове.

Діомідова Вероніка, Тарновецька Ольга

Нова Аліса в Країні Чудес

"Аліса у Країні чудес" - пригодницька казка 2010 року, знята Тімом Бартоном за сценарієм Лінди Вулвертон. Ідею взяли з одноіменної казки Льюїса Керрола, яка була написана ще у 1864.

Фільм не знімався як чергова інтерпретація або продовження "Аліси в Країні чудес" та "Аліси в Задзеркаллі". Тім Бартон сказав, що хотів, аби його творчість сприймали не просто як послідовні події, а як справжню історію.

У фільмі Аліса вже не маленька дівчинка - їй 19 років, і вона збирається одружуватися.

Головні події розпочинаються на вечірці на честь заручин Аліси. Лорд Хеміш, стоячи на одному коліні, освідчується Алісі, та саме в цей момент вона помічає білого кролика, й тікає, так нічого і не відповівши своєму нареченому. Завдяки кролику Аліса падає у нору і потрапляє у країну чудес - Підземний світ, як його називають місцеві жителі. Спробувавши еліксир з написом "Випий мене" та пиріжок "з'їж мене", Аліса змінюється у розмірі та починає вважати, що знову потрапила у сон, який вона бачить ледве не щочні з самого дитинства.

Аліса зустрічає хоробру мишу Соню та кумедних близнюків, які ведуть дівчину до вічно курячої кальян гусені - Абесолому, який охороняє опис майбутнього свого світу. Гусінь сумнівається, чи є насправді Аліса Алісою, бо щось вже дуже вона змінилась, і впевненість у собі втратила. Навряд чи вона впорається з пророцтвом - зможе вбити безстрашного Бармаглота.

Подорожуючи Підземним світом, дівчина зустрічає Чеширського kota, який відводить її до божевільного Капелюшника (Джонні Депа). Рятуючи життя Алісі, Капелюшник потрапляє у полон до Червоної королеви (Хелена Бонем Картер), і дівчина відправляється йому на допомогу.

У фільмі на Алісу чекає багато пригод: вона збільшуватиметься, і зменшуватиметься, подорожуватиме верхи на собаці, змінюватиме своє ім'я, буде переховуватись, та врешті битиметься з страшним драконом Червоної королеви - Бармаглотом.

Закінчується все хеппі ендом : Аліса перемагає у битві на Барвному дні, а Капелюшник танцює свою улюблену джигу-дригу, та дівчина повертається додому.

Хоча фільм і відносять до категорії дитячих, подивитись його варто усім. Яскраве поєднання анімації та справжніх акторів надає фільму свого неповторного шарму та приваблює глядача.

Діомідова Вероніка

Вмілі ручки

В наші дні проблема дозвілля серед молоді є дуже важливою та актуальною. Підлітки все більше часу проводять у віртуальному світі - Інтернеті, за відеоіграми, а в гіршому випадку, просто, вештаючись вулицями. Звичайно, зайняті батьки не можуть вгледіти, чим займається в позашкільний час його дитина. Але з кожної ситуації є вихід. І в нашій ситуації - це всього-на-всього питання творчості або хобі. Коли у людини є творче захоплення - для бездіяльності немає місця. Усім відомо, що саме мистецтво розвиває людей та робить світ краще. Тому, ми б хотіли познайомити Вас з дівчиною, котра вкладає частинку душі в свою роботу та примножує добро на Землі. Це Уманська школярка Наталя Кустовська, яка займається не дуже звичним, але чудовим хобі - виготовлення неповторних аксесуарів та сувенірів з полімерної пластики. За властивостями цей матеріал нагадує пластилін (м'який, гнучкий, має різнокольорову гаму), але після нагрівання стає твердим та стійким. Багатьом буде цікаво, що розкаже про своє захоплення Наталя.

Скажи будь ласка, звідки ти довідалась про цей новий, рідкісний для нашого часу вид мистецтва?

Все почалося з того, що я, ненароком, натрапила на групу "Hand Made" в соціальній сітці "В контакт". Почала читати інформацію про виробництво ручної роботи, стало цікаво.

Пізніше, 9 квітня (на свій День Народження), поїхала до Києва, щоб відсвяткувати 16-річчя. Гуляючи на Андріївському узвозі, мені кинулися в очі брусочки яскравого пластиліну. Але це був не пластилін, а полімерна пластика. Це відносно новий матеріал, названий також полімерною глиною. Вирішила спробувати себе у ролі творця. На диво, перший виріб вийшов ідеальний! У цьому немає нічого важкого, найголовніше - мати чудовий настрій, фантазію і посидючість. З того часу, ліплення - моє хобі, якому я приділяю більшість вільного часу. Усі мої знайомі, друзі, навіть родичі, носять ці чудові аксесуари.

Перше творіння, як перше кохання - залишається у серці назавжди. А який був твій перший витвір? Та чи став він улюбленим?

Цукерочки... саме вони приносять насолоду кожному. У мене в голові промайнуло бажання створити солоденький Lollypop. Взнявши білий, блакитний, рожевий та жовтенький кольори, я почала творити... Через декілька хвилин, смачнюлька лежала на столику. В ту мить, дитячі прояви дали про себе знати - прийшлося бігти в магазин по справжню. Відтоді моя маленька "контурка" почала називатись "Sweet Dreams", що в перекладі означає "Солодкі Мрії".

Хто був твоїм вчителем і хто взагалі вплинув на твій вибір такого незвичного хобі?

Іноді кажуть, що Інтернет виховує підлітків. Так сталося і зі мною. Одні із перших ідей моїх творінь були взяті саме звідти.

Можна сказати, що я здібна від природи. Мене постійно тягне щось створювати: прикраси, листівки, вірші...

Яка робота виявилась найскладнішою і чому?

Моя мама вважає, що найскладніший виріб - це маленькі ромашки,

на яких сидять Божі корівки (розмір квітів - 0,8 мм, а комашок - 0,2 мм). А мені, навпаки, легше виконувати мініатюрну роботу.

Деяким людям творчі задумки приходять у вісні, інші від'їжджають за місто, аби зосередитись. А як в тебе виникають нові ідеї і як ти їх втілюєш у життя?

А в мене завжди не так, як у людей (*сміється*). До когось приходять музи у вісні, до когось - на природі, а до мене - на уроках. Ото, бува, сиджу на англійській мові - виникає ідея, і я швидко беру блокнотик, щоб замалювати ескіз. Приходжу додому - і втілюю у життя.

Що ти б могла порадити людям, які бажають зайнятись таким мистецтвом?

Найголовніше - не поспішайте братися до цього, якщо немає натхнення. Адже лише наснага здатна керувати вашими золотими ручками.

А як проходить сам процес? Спочатку виникає задум, потім народжується ідея, і ти розпочинаєш роботу?

Я ніколи не виділяю час для ліплення. Коли прийде задум - тоді і біжу до столика по термопластилін. У ході роботи створюються нові, удосконалені ідеї. І, як результат, іноді виходить не те, що задумувалося, а набагато краще.

На твою думку, чому люди роблять неповторні витвори мистецтва? Ось ти, навіщо виготовляєш прикраси з пластики? Лише для свого задоволення? Чи хочеш, щоб твої творіння бачили люди та захоплювались ними?

Кожна людина має свій заряд енергії, але не всі вміють користуватися ним правильно. На мою думку, сам витвір мистецтва віддзеркалює твою душу, і водночас, віддає частинку енергетичного запасу людям.

Я - творча людина, завжди хочеться принести друзям та близьким задоволення.

Усім набридло буденне життя, а я намагаюся своїм солодким пензликом щастя розмалювати хоча б частинку людського буття.

Ось така вона, чарівниця, яка робить світ барвистим та яскравим. Юна майстриня переконана, що саме нескінченна наполеглива праця є запорукою реалізації усіх життєвих планів. Тільки так можна досягти неймовірних висот у житті та подолати усі труднощі.

Бесіду провела юнкор Лілія Козуб

Театральні замальовки

Театр. Сьогодні, коли в наше життя увірвалися телебачення, радіо, комп'ютери та інтернет, він все одно залишається одним з найпопулярніших місць відпочинку. Відвідування театру - показник рівню культурного розвитку людини. Чому, з'явившись ще в античну добу, він не перестає відігравати велику роль у духовному житті людини?

Ми вже не вперше в театрі-студії імprovізації "Чорний Квадрат", що знаходиться на Львівській площі в "Будинку Художника". Глядацький зал. Традиційно на прем'єрах спектаклів "Чорного Квадрату" спостерігається аншлаг. Усі зібрались, об'єднані єдиною любов'ю до театру, в очікуванні чогось неймовірного, дивовижного.

Гасне світло, і все навколо вмить змінюється. "Спогади про майбутнє". Неординарна назва - неординарна вистава. Важко назвати когось одного головною дійовою особою. Історія життя кожного з героїв типова, знайома майже будь-кому з сучасників. І саме це б'є в серце, саме це навіює роздуми про прості щоденні речі, змушує подивитись на все по-новому. Імпровізуючи, актори влучно відображають ті почуття, які хочуть передати глядачам, вони живуть своєю роллю на сцені, і тому, складається таке враження, наче ти підглядаєш за чужим життям.

Сучасна трагікомедія. Не дивлячись на те, що вистава складається з окремих новел, вона все ж об'єднана в єдину завершену картину. Відображення речей, які безпосередньо впливають на наше життя, тих людей, з якими ми спілкувались, навчались, дружили, працювали. Ми можемо побачити ту важливу роль кожної людини яка нас оточує, і змінює так чи інакше течію нашого життя.

Молода дівчина Іра загинула. Дельтапланеризм, якому вона присвятила всю себе, забрав її життя. А вона також мріяла, шукала своє кохання, намагалася знайти всередині правду про себе, про долю, про життя.

Доля Іриних колишніх однокласниць, Ані й Тані, не чужа багатьом сьогоднішнім глядачам. Аня - вчителька російської мови й літератури в міській школі. Одружившись з чоловіком, якого не кохає, вона нещаслива. Чоловік, добре заробляючи, забезпечує всі жінчині потреби. Але ж кохання не продається.

Таня - секретарка, досі незаміжня. Її сестра Маша - одружена з однокласником Тані - Петром. Вони кохають одне одного, але непорозуміння призводить до скандалів.

Доля двох однокласників Ірини - Єгора та Стаса, звела за один стіл через спільне горе, адже вони обоє були закохані в Ірину.

Емоції, які передають нам актори такі як Вікторія Гапон, Андрій Павленко, Олесь Каціон, Руслан Іваненко, Олена Ткаченко, Ірина Когут, Аліна Туник, Анатолій Нейолов, легко уловлюються, адже сюжетні події лежать у кожного з нас в душі. Всі ми закінчували школи інституті, університети. Всі розходились своїми дорогами, і не задумувались про майбутнє. Всі ми відчуваємо те, що відчуває Ірина після смерті.

Режисером спектаклю виступив Анатолій Нейолов, який вразив реалістичною постановкою. Не дарма на міжнародному театральному фестивалі "Рампа" він отримав приз глядацьких симпатій, кращу режисуру, та сім акторських номінацій.

Нехитрий сюжет, переплетені між собою долі героїв вимагають високої уваги до спостереження за розвитком подій. Тому, необхідно відірватись на дві години від реального світу, і спостерігати. Це не кінофільм, який ти дивишся з екрану, і можеш натиснути паузу, чи перемотати назад. Це реальні події, які ми бачимо в реальному часі.

Красная шапочка по-взрослому

24.02. в Молодом Театре мы побывали на премьере спектакля "Красная Шапочка" французского режиссера Флоранса Лаво. К сожалению, только четверть присутствующих владела языком, но это никак не отразилось на понимании и восприятии действия, которое происходило на сцене. Так как визуальный театр не требует понимания языка - тут главное движения актёров и эмоции зрителей. Главная героиня - юная девушка - ловкий, гибкий, соблазнительный и внимательный, но, тем не менее, расчётливый и коварный. Он носит перчатки с длинными когтями, чем-то, напоминая Фредди Крюгера. Красную Шапочку волк заманивает очень осторожно: он устилает дорогу белыми цветами, которые так нравятся девушке. Не смотря на всю эту романтику, волк коварно расправляется с бабушкой главной героини, и остаётся поджидать шапочку в доме. Захватывающий балет-поединок девушки и волка плавно переходит в историю любви, которую никак нельзя воспринимать однозначно. Фигурирующий красный цвет ещё более усиливает эффект нестандартной интерпретации, на первый взгляд, детской сказки. Движения актёров, музыка, свет - все это оставляет незабываемый отпечаток на зрителях. Обстановка накалена от первой до последней сцены. Спектакль воспринимался на одном дыхании, в зале царит полная тишина и слышны лишь восхищённые вздохи зрителей, при желании можно услышать учащённое сердцебиение рядом сидящего. В 2006 году спектакль был награждён премией "Мольер" во Франции за сценические достижения. Несмотря на то что во всей постановке принимают участие лишь два актёра (Красная шапочка и волк) и два музыканта, создаётся впечатление что перед нами целый оркестр и вся актёрская труппа. Спектакль очень нравится детям, но особенно взрослым. Уверена, все кто побывали на премьере остались под глубоким впечатлением от увиденного.

Из досье редакции

Большинству мам, читающим своим деткам на ночь сказку Шарля Перро "Красная Шапочка", возможно, и невдомек, что французский аристократ, балующийся литературным сочинительством, писал ее как нравоучительную историю для юных барышень, рискующих попасть на крючок соблазнитель. Вот такие они, детские сказки))))

Диомидова Вероника, Шалабай Ольга.

РОЗДУМИ

Навчіть мене радіти життю!

Багато людей проживає життя і так і не навчається головному - вміти бути щасливими, з року в рік вони відточують майстерність переживувати дрібні проблеми і відчувати себе нещасними. Насправді, ця модель поведінки дуже заразна, як повітряно-крапельна інфекція. Шкода, адже ці люди мають дітей, яких не можуть навчити бути щасливими. Те, що такі батьки забезпечать їх їжею, одягом, втовкмачать у голову про необхідність освіти і таке подібне - це все ніщо, у порівнянні з тим, якби цю дитину можна було навчити бути щасливою. Розумію, що питання щастя для кожного різне, і тому спрощу його. Я б хотіла щоб мене навчили радіти життю.

Багато хто своїм прикладом вчить лише боротись із проблемами, скаржитись на те, що розумним, моральним і чесним людям у цьому житті нічого не світить. Навіщо? Це породжує таку собі затяжну депресію із тимчасовими проблесками сонця. Залишається надія, що людині вистачить сили усвідомити, що так не можна, що існує усміхнене, сонячне життя, навіть якщо у вас засохла квітка, куплена за сто гривень, зламався підбор і машина обляпала вас із найглибшої калюжі.

Байдуже, що у метро я відчуваю себе, як кілька у банці, і ще півстони людей почуваються так само, і я разом з ними з дня у день це переживаю, Але мене це розважає!

Хочеться просто дико реготати з того, що я на рівному, йдучи по бульвару, уся така гарна, на підборах спіткнулась на очах у купи людей, і ледь не зарила носом...) Мені смішно! Треба ж яке мабуть видовище зі сторони!

Перехід зі станції "Театральна" на "Золоті ворота" - це смішно! Люди як пінгвіни, чи зомбі НАД повільно долають 2-х хвилинний перехід...

Жуйка на вчора куплених штанях - це привід посміятись над собою, адже як я не парила голову все не могла зрозуміти де я її "підчепила", а про спосіб як легко її відділити від штанів дізналась лише після того як безнадійно зіпсувала їх.

Я переконана майже кожна людина вчиться протягом всього життя, тож я дуже хочу вірити, що кожен з нас може і просто повинен, за ради себе, навчитись посміхатись проблемам в обличчя, показати собі язика в дзеркало врешті-решт! І хоч на хвилину відпустити всі дрібниці і насолодитись весною, скупати обличчя у теплих, сонячних обіймах...

Все буде добре. Ні, все буде навіть краще)

Євгенія Гончарук

Майбутнє українського слова

У суспільстві побутує думка, що нинішня молодь повністю деградована, тому світ не має світлого майбутнього. Справді, не заперечуватиму того факту, що поширюється тенденція до занепаду суспільства, але це стосується не лише молодого покоління. Для підтвердження своєї позиції, пропоную познайомитися із зовсім юною поетесою - Дияк Яніною Владиславівною. Яніні нещодавно виповнилося 15 років, і вже вона має в особистій бібліотеці власну збірку творів. Юна поетеса мріє в майбутньому здобути чотири вищі освіти, з яких - акторська майстерність та філологічна.

Що означає в твоєму житті поезія?

Поезія для будь-кого, хто хоч раз спробував писати, є моментом натхнення, вираженого в письмовій формі. Поезія - це не хобі, це спосіб мислення і своєрідна призма світосприйняття.

Коли саме ти відчула, що ти поет? Адже в підлітковому віці дуже часто у дітей проявляються короткострокове натхнення...

Це не підліткове захоплення, це точно. Пишу я з раннього віку, а згідно розповідей бабусі, то казки вигадувати я почала ще у 4. "Але я поет все ж, вірите чи ні!" - цитуючи сама себе, стверджую (посміхається).

Чи пам'ятаєш свій перший вірш?

Звісно, ж пам'ятаю. Перша спроба була українською мовою і про дощик. написала у віці 6 років. Ось був приблизно такий текст (усміхається):

*Маленький дощик моросить, і раді йому всі
Немає спеки, вже нема, не бійтись, малюки.
Вже капелюшки не носить,
А з парасольками ходить
І по калюжкам вам стрибать
І літній дощик зустрічать.
Чим же ти захоплюєшся в житті?*

Ой, простіше сказати, чим я не захоплююсь (посміхається). насправді мене цікавить все на світі, бо це є джерелом мого натхнення. випадок, побачений в метро, випадково підслухана розмова, красива троянда, морозна погода, запах свіжого асфальту - це те, що я бачу, лише подорожуючи. окрім цього, трохи захоплююсь нумізматикою, астрологією, читанням, активно працюю у шкільному самоврядуванні.

Ти себе виражаєш як поет.. а чи не пробувала ти писати прозові твори?

Звісно, намагалась. Я ще доволі чітко не визначилась, хто все таки я - поет чи прозаїк, а проте спроби в обох царинах були. Вдалі чи

невдалі - це вже не мені судити.

Лірика в твоїй творчості відіграє велику роль. А чи не пробувала ти писати гумористичні вірші, чи пародії?

Звісно, намагалась, та і більше - писала прозою. Зараз допрацьовую свою автобіографію у гумористичних барвах а-ля "Вишня". Повз мене не проходять і теми такого нині розповсюдженого поганого настрою, але все ж сама посміхаюсь і намагаюсь своїми творами нести позитив.

Чи є в тебе власний улюблений вірш зі своєї збірки?

З мого "репертуару" (посміхається)? Ну як сказати, вони всі мої улюблені, вони і дітки мої, і порадики, і індикатори настрою. Хіба можна вибрати з них щось найкраще для себе? Вони всі для мене The best. А мій улюблений вірш, завдяки якому я вперше спробувала себе в ролі перекладача, це "If" Ред"ярда Кіплінга.

Ти проявила себе як поет, прозаїк, та ще й перекладач! Які перекладені твори можна прочитати твоїм баченням?

У моєму творчому доробку їх небагато: окрім поезії Кіплінга "If" це декілька сонетів Шекспіра, уривок з твору Шеллі "To a skylark" та ще декілька творів. Загалом їх усі можна прочитати у моїй збірці.

В тебе мабуть широке коло спілкування. Чи багато в тебе справжніх друзів, і що вони

для тебе значать?

Я вважаю, що друзів багато не буває. Кожна людина, яка викликає у мене симпатію, є потенційним другом. Проте маю зовсім невелике коло справжніх друзів, випробуваних і вогнем, і водою, і мідними трубами. Так би мовити, топ-10. Проте сказати, що на цих десяти людях мої друзі закінчились - не можна. Взагалі, як такої межі я б не проводила. друзі не бувають справжніми або несправжніми. Вони або друзі, або ні.

Чого би ти хотіла досягнути в своїй творчості?

Мабуть, хотілося б написати величезну кількість творів, які потім з задоволенням вчили б діти у школах. А з менш честолюбного - хотілося б частіше знаходити самородки натхнення. Врешті-решт, це так важко у ритмі сьогодення...

На кого рівняєшся, і чи є в тебе кумири?

Кумирів не маю, власне, цього не треба. рівнятись є на кого - починаючи з класиків і закінчуючи ровесниками. у літературі для мене авторитети - Леся Українка, Володимир Сосюра, Микола Вінграновський, Ліна Костенко. серед моїх друзів є люди, твори яких я дуже ціную. Це Олександра Зубарева, Микола Клітвченко, Орися Салвук, Ірина Капустіна, яких, до речі, цьогоріч можна буде почути на міському захисті Малої академії наук

А чи легко писати вірші? Як сказав один із літературних героїв Моріса Сендака - "взяти лише красиві слова і рифмувати їх з іншими"?

Звісно, ні, хоча сказати так легко не можна. Вірші - це перший рядок, з якого потім розвивається голосиста пісня душі. За покликом душі навіть можу обирати якою мовою писати. Пишу я зазвичай українською, бо це найрідніша і найбагатша для мене мова. І взагалі, хто сказав, що вірш має бути римованим? Поезія в прозі, білі вірші, нарешті, проза як вона є, - це все виливи натхнення.

У тебе дуже багато віршів про кохання. Це просто твоя фантазія, чи це справжні історії?

Справжні. Нічого більше не скажу, а проте моїм героям, як і мені притаманна гіперболізація подій, адже вони всі максималісти і справжні романтики, здатні переживати.

Як батьки та друзі ставляться до твого захоплення? Чи залюбки слухають твою поезію та прозу?

Батьки всіляко підтримують, а серед друзів я знайшла прихильників свого таланту. Це для мене дуже приємно та зовсім неочікувано.

Розкажи більш детально про свою збірку...

Назва моєї збірки "Акварелі душі". Гадаю, що всі люди - по-своєму художники. Дехто малює пензлем, а я малюю словом. А фарби здобуваю завдяки натхненню. Збірка складається з двох частин - прозових та поетичних творів. Збірка трьохмовна - переважно українські твори, а проте є і російські, і англійські, а також переклади. Це всі мої твори за останні декілька років. "Акварелі душі" стали першою цеглинкою, і я докладаю всіх зусиль, щоб спробувати себе у різних жанрах, зокрема драматургії та новелістиці. Збірка з'явилась на світ завдяки моїм батькам, за що я їм безмежно вдячна. Це був найкращих подарунок до мого дня народження.

21 лютого - оголошено Днем рідної мови в світі. Тобі, як поетесі закохану в українську мову, є що сказати.

Українська мова, за деякими дос-

лідженнями, друга у світі по милозвучності. Українська мова - моя рідна, я її відчуваю, до того ж, вона ще формується, тому дуже легко вигадувати нові слова, пристосовувати їх до власного мовлення. Це мова пісень, мова дитинства, нескорена і нескоренна. У всіх мовах є слово "любов", і тільки в українській мові є слово "кохання". І як можна не любити її? Ми повинні гордитися тим, що українська мова - наша мова. Що вона в нас є, і розвивається з кожним днем.

А читачам я хочу побажати, щоб вони не цуралися свого "рідного", і шукали себе у "своїй хаті".

Щиро дякую за розмову, всім щастя здоров'я та натхнення!

Ольга Тарновецька

**Дияк Яніна Владиславівна
15 років
спеціалізована школа № 246 з
поглибленим вивченням англійської мови.**

Вона спіймала небо в об'єктив.
Глибоке і далеке синє небо.
Хоч це і найпростіше серед див,
Але моментами воно так треба.
Вона спіймала небо в об'єктив.
Веселку хмар казкових - просто файних..
Ось її знімок небеса зловив.
Це диво із розряду лиш звичайних.
Вона спіймала небо в об'єктив.
Завмер і вітер там на нім в польоті.
Так, як вона, ніхто ловить не вмів.
Вона тебе навчить, як ти не проти.
Вона зловила небо в об'єктив.
А її очі в ньому розчинились.
Так, як вона, ніхто ще не любив,
Нікому небеса ще не ловились.
Вона спіймала небо в об'єктив...
05.05.2009

ЛИСТОПАДОВИЙ САД

Листопадовий сад.
Посивіла в минуле дорога...
У душі вже немає нічого,
Як немає і шляху назад.

Листопадовий сад.
Відлітають від мене вже гості,
Молоді журавлі високості -
Відгудів уже їхній набат.

Листопадовий сад.
У осіннім холоднім пальто я
Проводжаю тебе. Мов зимою
По душі - ти і сам вже не рад.

Листопадовий сад.
У волоссі гуляє десь вітер -
Він майстерний невидимий ритор,
Що дає усім сотні порад.

Листопадовий сад.
Твій останній осінній цілунок...
На губах завмира візерунок
І проходить барвистий парад.

Листопадовий сад.
Вже любові твоєї немає.
Та, можливо, колись я згадаю
Листопадовий сад,
Падолистовий сад...
04.05.2009

Дивлюсь я на небо та й думку гадаю...
А в небі високому хмари літають.
Зберу їх в віночок, сплету блискавиці,
Умийсь дощами весни-чарівниці,
Щоб слово гриміло громами весняними,
А серце щоб мріяло снами жаданими,
Щоб хмароньки люті погнати степами,
Хай там розлілуться дрібними дощами,
Щоб сонце умите ранесенько встало
І в небі блакитнім на день засіяло...
Дивлюсь я на небо та й думку гадаю:
Чого ж це я хмар цілий стіг не збираю?
То ж сонечко сяло б в ясній високості,
І сум не заходив до мене у гості...
Я б хмари кудлаті в долоні збирала
І з них рушничок білосніжний зіткала
Й на ньому проміннячком все вишивала,
Жар-птиці і щастя б на нім оживали...
Тоді усміхнулось би сонце барвисте,
Що небо блакитнеє знову вже чисте.
Дивлюсь я на небо та й думку гадаю
І сонечко ясне з'явиться благаю,
Щоб хмари повнясті посунули далі
Й дощем заливали посушливі далі.
А місто вже вмите дощами чистенько,
Хай сонце засяє з-за хмари ясененько.
Тоді я усміхнусь і полину гуляти,
Усмішкою й радістю день осявати.
Гей, хмари, ви чуєте? Геть йдіть із міста,
Воно і красиве, і мокре, і чисте!
Дивлюсь я на небо та й думку гадаю,
А хмари тікають, а сонечко сяє!!!

Вихідні відомості:

Головний редактор - Тарновецька Ольга
Над номером працювали: Ольга Русіна, Діомідова Вероніка, Кліменко Роман, Павленко Гліб, Неля Дубовська, Євгенія Гончарук, Лілія Козуб Шалабай Ольга

Дизайн і верстка: Марченко Олег (10 клас)